

Gesztenye- manók

GYARMATI VIKI MESÉJE ÉS RAJZA

Az őszi napsugár végigsimogatta a fák aranyló leveleit, és megcsillant Poci szőke tincsein. A kisfiú a hatalmas gesztenyefa alatt ücsörgött és unatkozott.

– Mit csinálsz itt a fa tövében? – érdeklődött Anya.

– Semmit – hangzott egykedvűen a válasz.

– Nahát! Nézd csak, mit találtam a falevelek közt!

– Mi az? – csillant fel a kíváncsiság Poci szemében.

– Vadgesztenye – emelte a magasba Anya a tüskés ruhájú termést.

– De szép! – örült meg Poci, és édesanyjához szaladt.

– Tényleg nagyon szép. Ám a gesztenye ruhája olyan szúrós, akár egy sündisznó. Óvatosan fogd meg! – mondta Anya, és Poci kis tenyerébe adta a termést.

– Szedjünk gesztenyét! – javasolta Apa, és egy kosarat tett a földre.

Poci az őszi falevelek között máris talált egy gesztenyét, és a kosárba tette.

– Még egy, még egy, még egy... – gyűltek a gesztenyék sorban, míg megtelt a kosár.

Apa felemelte a kicsi kosarat, és bevitte a lakásba.

– Gyertek csak! Készítsünk gesztenyemanókat és gesztenye-állatokat! – szolt Apa, miközben az asztalhoz ült.

Hamarosan Anya és Poci is az asztal köré gyűltek. Anya gyufaszálakat rakott az asztalra, és kést is hozott. Poci szeme felcsillant, egy pillanat alatt kezében volt a kés.

– Nono! Kés, villa, olló gyerek kezébe nem való! – figyelmeztette Apa kisfiát. – A kést csak felnőttek használhatják, mert megszúrhatod magad, vagy elvághatod vele a kezed.

Apa megtisztította a gesztenyéket szűrős zöld ruhájuktól, és apró lyukakat fúrt a termésbe.

– A lyukakba dugj gyufaszálakat, és illeszd össze őket.

Így ni! – mutatta Anya. A gesztenye fehér arcára szemet, orrot és száját rajzoltak. Az asztalon hamarosan vidám gesztenyeemberkék sorakoztak. Készült egy gesztenyeparipa és egy aranyos, papírfülű cica is.

Úgy elrepült a délután, hogy szinte észre sem vették.

– Vacsora, fürdés, lefekvés! – mondta Anya, miközben megsimította kislánya aranyló tincseit.

Amíg Poci ágyba került, a gesztenyecsapat az asztal közepéről figyelte a kisfiút.

– Nem akarok lefeküdni!

– méltatlankodott Poci.

Anya szép sorban Poci ágya szélére rakta a gesztenyemanókat, a lovacskát, és még a cica is odacsücsült.

– Nézd csak! Itt várnak a gesztenyemanók az ágyadnál. Számoljuk meg őket! – hívta Anya álmos szemű kisfiát.

– Egy, kettő, három, jöjjön már az álom!

Amikor Poci elaludt, igazán különös dolog történt.

A legkisebb manó füttyentett egyet, a kerek hasú manó kacsintott, a papírfülű cica dorombolni kezdett, a gesztenyelovacska dobbantott egy nagyot a patájával. Hiszed vagy sem, a gesztenyék életre keltek. Beugrottak Poci ágyába, a takaró dombjai és völgyei között ugrándoztak.

A gesztenyelovacska a hátára ültette Poci, és vágózni kezdett a felhők fölé. Meg sem álltak a holdig. Poci átugrott a holdkiflire, a manók is egykettőre ott teremtek, és egész reggelig hintáztak, mókáztak. Varázslatos éjszaka volt.

Amikor újra előbújt a nap, és bekukucskált Poci szobájába ablakán, az ágyban a szőke hajú kisfiú és az éjszakai kalandban elfáradt gesztenyecsapat édes álmát aludta.

Ébredéskor Poci újraszámolta a manókat.

– Egy, kettő, három. Mind itt vagytok, látom!

